

[Udenrigsministeren.]

det bl. a. hedder, med et citat, som jeg gerne vil tage frem ved denne lejlighed:

„De bånd, der forener dem, må opretholdes, indtil forholdene tillader indførelse af almindelig, fuldstændig og kontrolleret nedrustning, som alene ville kunne skabe virkelig sikkerhed for alle.“

Ikke mindst for så vidt angår de politiske konsultationer, må alliancesamarbejdet tillægges afgørende betydning for den heldige opnåelse af den dobbelte målsætning: sikkerhed og afspænding mellem øst og vest.

Regeringen vil give samarbejdet med de øvrige nordiske lande høj prioritet. Det er et udtryk for denne indstilling, at jeg umiddelbart efter min tiltræden som udenrigsminister ud over deltagelse i Nordisk Råds session i Reykjavik har aflagt korte arbejdsbesøg i Oslo og Stockholm for at drøfte aktuelle problemer med den norske og den svenske udenrigsminister. Der vil blive lejlighed til at videreføre disse nordiske drøftelser på det nordiske udenrigsministermøde i Helsingfors om 2 dage.

Det har fra visse sider været hævdet gang på gang i de senere år, at Danmark er på vej ud af Norden efter sin indtræden i De europæiske Fællesskaber. Man har sagt, at et ja til Europa skulle betyde et nej til Norden. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at slå fast, at vi ikke ser det europæiske samarbejde som et alternativ til det nordiske. Det er regeringens faste overbevisning, at de to former for samarbejde supplerer og ikke udelukker hinanden. Vi har en forpligtelse til i kraft af vor position som det eneste nordiske land, der er egentligt medlem af EF, at optræde som bindeled og formidler mellem den nordiske og den europæiske familie. Regeringen er optaget af at leve op til denne forpligtelse. Vi er rede til at omsætte den folkelige nordiske samhørighed til nordisk aktivitet til gavn ikke blot for de nordiske lande selv, men, håber vi da, også videre ud.

Det nordiske samarbejde angår alle områder af samfundet. Det er rigtigt, at de nordiske lande har forskellig sikkerhedspolitik og har valgt forskellige former for deres tilknytning til Det europæiske Fællesskab, og det må selvfølgelig få indflydelse på visse dele af udenrigspolitikken. Men når der bortses herfra, har de nordiske lande også på det udenrigspolitiske område meget at

arbejde sammen om. Vi kan i den nordiske kreds yde et bidrag, som er præget af vor tilslutning til den europæiske politik, og vi kan samtidig i den europæiske kreds yde et bidrag, som er præget af vor særlige nordiske baggrund.

I FN-politikken har de nordiske lande gennem mange år i høj grad støttet hinanden og haft brug for hinanden. Regeringen vil også i de kommende år lægge megen vægt på indgående konsultationer i den nordiske kreds om FN-spørgsmål, nedrustningsspørgsmål m. v. Den særlige nordiske balance i denne del af Europa har igennem årene ydet et værdifuldt bidrag til den europæiske stabilitet. På denne baggrund må vi være betænkelige ved ethvert skridt, også fra nordiske nabolande, der kan svække tilliden til denne balance.

Mens situationen i Nord- og Centraleuropa i det store og hele præges af afspænding og stabilitet, som jeg har nævnt det, finder vi i det sydøstlige Europa en krise, som både volder store menneskelige lidelser og rummer faremomenter, der rækker ud over selve kriseområdet; det er naturligvis Cypernkrisen, jeg tænker på. Den påfører den cypriotiske befolkning store byrder, og den bidrager til at skabe et modsætningsforhold mellem Grækenland og Tyrkiet. Cypernproblemet er overordentlig vanskeligt at løse. Kernen i bestræbelserne på at finde en løsning må være forhandlinger og udsoning mellem de to befolkningsdele på øen. Dette er desværre ikke lykkedes i den lange årrække, siden Cypern blev selvstændig i 1960, men det er den eneste vej ud, og der kan måske nu skimtes et håb om, at der med FN's generalsekretærs hjælp vil blive indledt alvorlige forhandlinger mellem konfliktens parter.

Danmark vil som hidtil, bl. a. i samarbejde med de øvrige EF-lande, støtte enhver bestræbelse, som frembyder realistiske udsigter til en for begge befolkningsdele acceptabel løsning med bevarelse af Cyperns suverænitæt, Cyperns uafhængighed og dets territoriale integritet.

Den seneste Cypern-krise har dog bragt det gode med sig, at den græske junta, der satte krisen i værk, måtte betale med sin eksistens. Danmark har givet udtryk for sin positive indstilling til det nye Grækenland med vor støtte til, at associeringsaftalen